

Mai trădători decât puterea

Cezar
A. Mihalache

Dacă nici acum formațiunea nu conștientizează trădarea la care s-a dat conducerea ei, atunci zilele celui mai mare partid din România sunt numărate. Cel puțin din perspectiva dimensiunii și a încrederii atinse vreodată. Dacă și în acest ceas al trădării, simplii membri vor închide ochii în fața acțiunii iresponsabile a lui Victor Ponta, și vor lăsa lucrurile să evolueze în direcția dorită de acesta și „terții” pe care îi servește, atunci nu mai e nimic de făcut. Decât să asiste la așezarea cortinei „dictaturii luminate” nu numai peste eșchierul politic, unde au fost îngrămădite sub controlul unic al partidului încă neunic (cel puțin cu numele) toate instituțiile statului, ci peste întreaga țară.

Pentru că, PSD nu a pierdut doar șefia Senatului, oferind-o, nu cadou, ci tribut PDL-ului, dar a deschis și calea lipsei de posibilități de acțiune politice pentru întreaga Opoziție, lăsând practic mână liberă hrăpăreței marionete democrației liberale. Acest braț de instaurare a dictaturii băsiste. Or, dacă faptul că Victor Ponta a cedat deliberat șefia Senatului în favoarea PDL-ului nu este un semn al trădării suficient de credibil pentru a impune revolta maselor din PSD împotriva celui vinovat de cvasi-instaurarea regimului portocaliu în România, atunci felul în care, din cauza aceluiași personaj, UDMR a primit o nouă funcție importantă în Statul Român nu mai poate fi trecut cu vederea. Nu mai poate fi considerată ca fiind parte a impotenței politice de care ar da dovadă Victor Ponta.

Un personaj suficient de matur pentru a fi conștient nu numai de pașii pe care îi face, dar și de urmarea acestora. Măcar pentru faptul că are în familie una dintre cele mai scilpitoare minți ale „bătrânului” PSD.

Desigur, ar fi o naivitate să credem că între revocarea lui Mircea Geoană de către PSD, destituirea șefei Secretariatului General al Guvernului și crearea unei noi oportunități pentru UDMR

nu ar exista o legătură directă. Erau destui, și la puzere, și în opoziție, și în presă, care știau de „petele” fostei șefe a SGR pentru a nu fi conștienți de faptul că, în orice clipă, acel pion putea fi rapid înlăturat și prin utilizarea presei (sperăm, manipulată în acest caz) pentru „dovedirea” activităților ilicite ca motiv al destituirii.

În fond, nu este un secret pentru nimeni că puterea și-a pus astfel de personaje îndoielnice prin funcțiile cheie nu pentru faptul că nu a găsit alții disponibili, ci pentru că aceștia pot fi controlați. Și îndepărtați când jocul politic o cere. Doar astfel de specimene sunt pe deplin controlabile, fiind numite în anumite funcții nu pentru a le da lor puterea, ci pentru a fi folosite pe post de jolly-joker. Dar, dacă despre președintele PSD nici nu mai pune întrebarea dacă știa or nu de jocul înscenat de putere doar pentru a ajunge la deplinul control al instituțiilor Statului Român, un semn de îndoială vine când vorbim despre rolul

jucat de principalul suport media angrenat în această acțiune de „dovedire” a șefei SRG. Dacă jurnaliștii, indiferent de persoana de decizie din trust de care am vorbi, au avut habar de felul în care „demersul” lor jurnalistic urma să fie folosit de putere, este tragic. Dacă au picat însă într-o capcană, preluând informațiile și derulându-le „pe sticlă” în felul în care s-a dovedit util, nu succesului presei de investigație, ci acțiunii de manipulare de la Cotroceni, atunci există o minimă scuză. Și este credibilă această ultimă variantă pentru că, ulterior, din atacanți direct la gâtul politic a lui Mircea Geoană și ridicarea în slăvi a cuplului Ponta-Șova, jurnaliștii au rotit „țintele”, poate și ca parte a furiei firești pentru orice ziarist care a înțeles, în cele din urmă, felul ordinar în care

a fost manipulat. Totuși, chiar dacă nu au făcut nici un blat, picând atât de ușor într-o capcană în care au devenit angrenajul principal al manipulării ce viza eliberarea șefiei SRG concomitent cu revocarea de către PSD a lui Mircea Geoană din fruntea Senatului, faptele nu sunt deloc onorabile pentru marii „analști” de la postul lui Felix.

Pentru că au fost situații mult mai grave de corupție dezvăluite de aceștia și față de care puterea nici măcar nu s-a arătat interesată, dar mite să mai clinească și câte un fir de păr, pentru a nu li se fi părut suspectă rapiditatea de care a dat dovadă puterea, „deșteptată” de investigațiile presei, în demiterea celei „deconspirate”.

Oricum, dincolo de acest tablou, ar mai fi un lucru pentru care social-democrații ar trebui să se ridice împotriva conducerii actuale. Căci, deși a „pierdut” șefia Senatului, a dat puterii a doua funcție în stat și a facilitat practic un nou post în guvern pentru UDMR, singurul lucru pe care îl face acum Victor Ponta este acela de a sublinia, ba chiar a se bate cu pumnii în piept, că nu regretă nimic. Chiar dacă, de acum, suferă și mai mult țara. Suferă sub cortina portocalie care s-a lăsat peste ea, cum s-a făcut „rocada”, cum au apărut și noile acțiuni antiromânești ale puterii (legea coplății serviciilor medicale, perspectiva introducerii unor plăți uriașe pentru alte servicii medicale, înghețarea pe mulți ani a pensiilor și salariilor etc.).

Suferă când vede că, deși pentru ea nu sunt bani pentru Sănătate, Educație și Agricultură, pentru maghiarimea politică puterea găsește întotdeauna „delicatese”. Suferă când vede cât de ușor a abandonat-o PSD unei posibile dictaturii luminate”. Aia cu felinare portocalii în fiecare instituție de stat și, în curând, în fiecare casă...

Ziua huiduielii naționale

Ion Măldărescu

De douăzeci și doi de ani trăim în demagogie, minciună perpetuă, dispreț față de legea adevărului și a bunului simț. Înainte de 1989 istoria se fabrica la Moscova, acum se elaborează la Washington, la Tel Aviv, la Bruxelles și în cabinetele „băieților deștepți” ai planetei. Marea dezamăgire de „după”, a celor mai mulți români, a fost că și-au imaginat viitorul „altfel”.

Față de „înainte”, „gogoșile” s-au schimbat, sunt mai sofisticate și parșive, mai machiavelice, ca și metodele de supraveghere a conștiințelor, a cuvintelor scrise sau vorbite. Numai cei care au trăit vremurile de „dinainte” pot face comparații pertinente. Legi strâmbe, abuzive, străine intereselor românești se amestecă de-a valma cu cele drepte, ignorate, sfidate de însuși statul român și de clanurile mafioate.

În „democrația” post-ceaușistă dizidenții de conjunctură plâng, nostalgici, fără motiv, cu lacrimi de crocodil după vremurile apuse. Cică „înainte” li se viola intimitatea, că erau supravegheați, că erau ascultați, cum susțin mulți impostori, făcând pe frustrații.

Acum suntem ascultați, monitorizați cu TOȚII, „sine ira et studio”! Cum să mai fii dizident? N-ai cum! Vremea dizidenței a trecut. Purtăm spionul cu noi, 24 de ore din 24. Se numește telefon mobil.

Ai ceva de spus, vrei să comentezi ceva, statul te plesnește cu pumnul – pardon! – cu legea, peste gură, spunându-ți acuzator: „teroristule!”. Sub umbrela legii, instrumentele sofisticate moderne permit orice.

Școala a devenit un fel de laborator experimental în ale cărui retorte se prepară catalizatorii analfabetismului, ai inculturii, prostiei, demagogiei, superficialității, unde se prepară debarasarea de apartenența la neamul românesc. Din literatura școlară au fost eliminate povestirile lui Creangă, dar și marele poet Eminescu, numit „cadavrul din debara”, de către nepedepsitul alogen viperin, „uns” la conducerea unei înalte instituții românești de cultură. Individul, protejat și premiat de către Președintele României, a simțit din timp dincotro bate vântul, asigurându-și o carieră netedă și mereu ascendentă.

Și din manualele de istorie a fost scoși pe ușa din dos „domnitorii preferați ai istoricilor români”. O lege strâmbă a impus predarea

obligatorie a „istoriei” holo-caustului evreiesc, nu și pe cel „roșu” al românilor sau al altor popoare, în vreme ce Istoria Românilor a devenit „opțională”. Pe vremea „răposatului”, nimeni nu a îndrăznit să dispună ca la Bacalaureat, la Literatura română să se dea subiecte din Cuvântările tovarășului Secretar General. Acum, logoreea nu știi căru oficial european sau aberațiile din „Raportul Tismăneanu” au fost impuse ca probe obligatorii. (NE)educația tinerei generații se face „pe sticlă”. Saltimbancii tv își toarnă unul altuia macaroane peste față, își expun nuri, frunza și desu-urile, fără jenă. Îi privești și te simți cuprins de greață și de revoltă neputincioasă. Vociferezi în zadar. Creațiile lui Mozart, Enescu sau Beethoven sunt poluate sistematic, acoperite de decibelii propovăduitorilor limbajului obscen și de guițatul constipat al maneliștilor agramați. Se practică morala dublei imoralități. „Băieții deștepți” și profesorii de mită au subtilizat economia națională, dirijând-o în subteran. Maneliștii, vrăjitoarele și alți tupești corupți se ridică mai presus de lege, refuzând plata impozitelor. Interlopul se destrăbălează sub protecția poliției, „la vedere”. Chiar în clădirea Parlamentului României, aruncă nonșalant bancnote furate, sfidează camerele de luat vederi care, cu aceleași lentile, îi filmează pe plebei îmbrâncindu-se pentru o porție de fasole cu resturi de la masa ciocilor. Constatăm cu multă amărăciune că trăim într-o dictatură mult mai dură și mai parșivă decât pe vremea „dictatorului”. Trăim în dictatura haosului, a decăderii și umilirii naționale, a pierderii identității de neam. Români și-au pierdut speranța într-un trai demn. „S-ar spune că Dumnezeu și-a întors fața de la cei buni și de la drepti, nu mai protejează decât pe cei a căror unică dorință este să distrugă România”. Huiduielile norodului sărăcit și îngenunchat, auzite la Ziua Națională, când Președintele României încerca să-și spele păcatele în baia ce mulțime, vorbesc despre vremurile vitrege în care Țara se zbate sub cizma noilor cioci, vânzătorii de Țară. Răposatul privește sarcastic de „dincolo”, șoptind cu obidă: „La Mulți Ani, România!”.

Contactul dintre culturi sau despre globalizarea „benefică”

Maria
Cobianu-Băcanu

Trăim o perioadă fără precedent în ceea ce privește intensitatea și aria contactului dintre indivizi, grupuri, comunități, țări și popoare. Dezvoltarea tehnologiei informației și comunicațiilor, ritmul rapid de dezvoltare economică, nevoile crescânde ale indivizilor, ale întreprinderilor, firmelor, agențiilor naționale și internaționale de a comunica, de a-și desfășura activitățile pe baza unor informații tot mai complexe, primite în timp real, determină contacte umane, instituționale tot mai multiple și diversificate. În orice problemă, de ordin social, economic, politic, managerial, este reclamat cu necesitate contactul dintre oameni, fie ei manageri, specialiști, politicieni, membri ai unor organisme internaționale sau oameni obișnuiți, pur și simplu.

Când acest contact se desfășoară între indivizi, grupuri sau comunități umane cu origini etnice, istorie și rădăcini culturale diferite, atunci avem de-a face cu un contact între culturi. Tot contact între culturi sunt și raporturile economice, sociale, politice, organizaționale, inclusiv, culturale ce se stabilesc între instituțiile, agențiile, firmele, organizațiile și comunitățile umane din diferite țări, pe baza unor convenții, acorduri bilaterale sau multilaterale.

Esența socio-antropologică a contactului dintre culturi constă în aceea că el produce schimbări, mutații în modul de viață și de gândire al celor intrați în contact, fie ei indivizi, grupuri sau comunități. Sub impulsul lui se poate construi un nou tip uman, în funcție de frecvența și durata interacțiunii reciproce dintre aceste entități. Or, având în vedere largile deschideri de schimburi umane pe care le declanșează macroproce-

se contemporane de integrare europeană și globalizare, dar și direcțiile de dezvoltare și modelare a ființei umane, sub impactul acestor noi condiții de existență, este evident că interschimbul cultural va duce la îmbogățirea contactului dintre culturi, la înobilirea acestuia cu trăsături noi, ce îi potentează capacitatea de răspuns la exigențele crescânde ale societății.

Personalitatea umană cu trăsăturile specifice epocii ei nu se formează peste noapte, nici liniar. Se formează de-a lungul timpului, într-un mediu socio-cultural specific ale cărui trăsături, tensiuni, căutări se vor regăsi în construcția ontogenetică a fiecărui individ.

Schimbul inter-cultural sau contactul dintre culturi este un proces complex, intensiv de modelare umană, atât la scară macrosocială, cât și la scara microgrupurilor aflate la interferențe de culturi. Rezultatul schimbului este o

rafinare, o sensibilizare comportamentală, acțională, gestuală care permite preluarea unor noi modele culturale. Individul devine, astfel, autor și totodată agent al schimbării, cu rolul de a contribui la amplificarea spațiului de umanitate dintre oameni, dar și la corectarea unor manifestări negative, prin comparația sa cu alterul său.

Epoca noastră este prin excelență o epocă a contactelor dintre culturi, impulsionate de amplele procese de integrare europeană și de globalizare, în aria contactului dintre culturi intrând și contactul dintre națiuni, popoare și țări care se înscriu cu întreaga lor bogăție culturală, spirituală și umană în aceste noi tendințe.

Ajungem, astfel, la contactul dintre indivizi, ei constituind „materia primă” a națiunilor și popoarelor și tot ei fiind purtătorii de modele culturale, cu traiectorii de viață socială distinctivă. Cei ce ies în câștig în urma

contactului dintre culturi sunt oamenii, grupurile umane, popoarele și națiunile care, în acest fel, se cunosc mai bine, se apreciază corect, se bucură de reușitele lor materiale și culturale de vârf, construind un climat național și internațional de pace, înțelegere și cooperare colectivă pentru soluționarea problemelor comunității sau ale omenirii.

Exercițiul la scară mondială a acestui contact este o formă de trecere de la conflictul civilizațiilor și culturilor la dialogul lor, un dialog fertil, benefic pentru toate părțile, important prin faptul că marchează posibilitatea construirii unei reale și puternice solidarități umane, atât de necesară în fața noilor provocări la care este expusă omenirea tot mai divizată din zilele noastre.

De la doamna, la tovarășa și, înapoi, la doamna învățătoare...

Romeo Tarhon

Nu știu alții cum (mai) sunt în zilele de astăzi, ca învățători, dar sigur nu mai sunt ceea ce au fost cândva: fruntea satului românesc, îndrumătorii primilor pași dinspre copilărie spre maturitate a năzdrăvanilor care trec sfioși pentru prima dată pragul școlii, cu teamă în suflet și cu nesfârșit respect pentru dascăli. Un drum istoric lung și greu de la doamna, la tovarășa și înapoi la doamna învățătoare, de la primele povestiri pedagogice până la cruda realitate din zilele noastre despre condiția învățătorului într-o lume care demult nu mai seamănă celei apuse.

Și totuși, călătorind cu un prilej jurnalistice pe meleaguri clujene, la răspântie de județe, pe urmele legendarului Pinteza Viteazu, mi-a fost dat să cunosc chiar în Măgoaja, satul de obârșie al haiducului din comuna Chiuiești, o minunată familie de români tineri dar cu rădăcinile vârtoase și vechi bine înfipte în aceste pământuri fără asemuire de care nu este drumetș să nu

se îndrăgostească și care să nu-și dorească să revină.

Nici nu îți vine a crede că vremurile și năravurile lumești au schimbat chiar și aici omul după legile scrise și mai ales nescrise, încât, pentru tine intrusul, trecătorul din afara

acestui picior de plai și a acestei mirifice guri de rai, sunt greu insesizabile transformările ireversibile din structura vie a ființei naționale încă sănătos și curat reprezentată de către comunitățile din Ardealul nostru etern, suse, din păcate, an de an în ultimele decenii, unui asalt tot mai nimicitor al unei europenizări contra firii și naturii noastre românești.

O natură în care Măria Sa ÎNVĂȚĂTORUL – nu-i așa că este unul dintre cele mai frumoase cuvinte

de sorginte cristică și biblică? – a avut greu cuvânt și rol însemnat până nu demult, dar care abia își mai poate face auzit glasul înăbușit de nu puținii și lacomii trădători de Neam și Țară care gândesc că în opera (!) lor de distrugere la

român Augustin Georgiu, cel care îl revocă pentru proslăvire prin sculptură pe marele haiduc din Măgoaja, este parcă o clonă a primei mele învățătoare din cartierul în care am copilărit și continui să mă încăpățânez să exist aici, în mizerabilul București.

Este ca un chip de icoană a educației școlare pentru copilași, un destin care, în locul meseriei de profesor de matematici, a preferat să lucreze cu prichindeii, ea însăși având copii minunați, mama, cum știm, fiind definitorie pentru copii.

Portretul profesional al învățătoarei Alexandra Georgiu este cald, luminos și clar, fără culori stridente și păstoase. Din ceea ce am constatat, această mamă-învățătoare instruieste copiii din Școala cu clasele I-IV Strâmbu, com. Chiuiești, ca și cum ar fi copiii ei, toți. Doamna învățătoare, de altfel, mi-a mărturisit: „Dintotdeauna am iubit copiii, mi-am urmat visul fără să renunț la el...”

Sunt mulțumită sufletește, împlinită, deoarece alături de copii simt o binecuvântare, este ca o întoarcere în copilărie, în lumea inocenței, jocului,

veseliei... O retrăire în lumea lor aparent imaginară... Încerc să le cultiv creativitatea în mod original, constructiv, cu sinceritatea și chiar minciunile lor nevinovate pentru care suntem responsabili noi, cei maturi, modelele lor... În activitățile extracurriculare pe care le desfășor cu elevii mei pun accentul pe obiceiurile și tradițiile poporului român, vitejia și sacrificiul eroilor naționali pentru păstrarea identității noastre naționale”.

Credeți că ar avea ceva de spus mai adevărat și mai sincer despre această româncă pur-sânge, un jurnalist oarecare, rătăcit în Ardeal, decât ceea ce însăși spune prin fapte și postulează?

Sunt mulțumită sufletește, împlinită, deoarece alături de copii simt o binecuvântare, este ca o întoarcere în copilărie, în lumea inocenței, jocului,

Ceva despre „generozitatea” Ungariei și alte palavre ale lui Kolozsi Bela

Ilie Șandru

Am citit, nu demult, niște idiotenii înșirate într-un articol intitulat „Ungaria și Pământul Ceangăiesc”, semnat de Kolozsi Bela, apărut în publicația de limbă maghiară „Haromszek”, nr. 6.920/2011, din Sfântu-Gheorghe. Am aflat, astfel, că pe lângă „pământul secuiesc”, în România mai există și un „pământ ceangăiesc”. Și cine mai știe ce alte „pământuri” vom mai avea în țara noastră, numai românești nu. Vorba lui Sergiu Vaida, cel cu „Vine Clujul pe la noi”: Dacă secuii vor pământul lor, țiganii cer să aibă și ei pământul lor, dar atunci nouă, românilor, ce ne mai rămâne?!

Citind cele scrise de acest Kolozsi, referitoare la trecutul istoric, nu prea îndepărtat, al poporului nostru, m-am gândit că ar trebui să roșim de rușine pentru modul în care România, „hrăpărează”, în urma Trianonului, „a încorporat nu numai teritoriile populate de români, situate de-a lungul granițelor sale de dinainte, dar și – după cum se știe – mai multe regiuni locuite de maghiari”. Contrar acestei comportări, „Ungaria, pe vremea izbânzii sale, în urma tratatului de pace din primăvara anului 1918 (e vorba de pacea de la București, din 7 mai 1918, încheiată după armistițiul de la Focșani), nu și-a întins mâna după teritoriile cu populație românească, cum nici după regiunile situate imediat lângă granițele sale de atunci sau dincolo de granițe, ca de exemplu, Pământul Ceangăiesc – în imediata vecinătate a statului ungar, a Pământului Secuiesc maghiar”.

Continuând același fir al povestirii sale, autorul nu uită să ne spună că „Ungaria, nici în calitate de țară învingătoare, nu a ocupat regiunile ceangăiești cu maghiarii lor, fapt ce dovedește inechitatea politicii românești, șoviniste, meschine, care invocând pericolul, insistă asupra demaghiarizării Pământului Ceangăiesc”.

Câtă „mărinimie” și „generozitate” din partea Ungariei! Și câtă „meschinărie” și „șovinism” din partea României! Ar trebui, deci, să cugetăm serios la cele scrise mai sus și să ne împăcăm cu ideea că am fost și am rămas un popor șovin, intolerant și meschin. În timp ce vecinii noștri unguri, europeni adevărați, au dat și dau dovadă mereu de „toleranță” și, mai ales, de „generozitate”!

Nu știu de ce acest Kolozsi nu se apucă să scrie un nou tratat despre Primul Război Mondial! Unul cu totul altfel decât au scris istoricii de până acum. Las la o parte chestiunea cu „Pământul Ceangăiesc”, despre care autorul afirmă că este supus

„demaghiarizării”, precum și cea a „Pământului Secuiesc maghiar”, făcând, totuși, precizarea, pentru autor, că ambele fac parte din Statul Național și Unitar Român și sunt, deci, pământuri românești! Se știe că scopul urmărit de România, prin intrarea în război alături de Antanta, după doi ani de neutralitate, a fost acela de eliberare a românilor ardeleni, „de a reuni la patria mamă teritoriile din Imperiul austro-ungar locuite de români”.

Aceste prevederi erau consemnate atât în Convenția politică, cât și în Convenția militară, semnate, în 17 august 1916, de către primul-ministru I.I.C. Brătianu și miniștrii Angliei, Franței, Rusiei și Italiei la București. Odată eliberată, Transilvania a devenit parte integrantă a Statului Național Român, prin unirea hotărâtă, la Alba-Iulia, de Marea Adunare Națională a românilor transilvăneni, în 1 Decembrie 1918, iar apoi legiferată pe plan internațional prin Tratatul de Pace semnat la Trianon, în 1920, între Puterile Aliate și Ungaria, prin care se recunoștea unirea Transilvaniei, Banatului, Crișanei și Maramureșului cu România. Kolozsi Bela afirmă că, prin acest act, România ar fi ocupat „mai multe regiuni locuite de maghiari”. Dar, oare, Ungaria nu a stăpânit, samavolnic, atâtea sute de ani, pământurile Transilvaniei locuite de români? Datele recensământului unguresc din 1910, cel mai apropiat de evenimentele la care ne referim, indicau că în Transilvania trăiau 2.909.260 de români (46,2 la sută) și 1.617.231 de unguri (25,70 la sută), la care se adăugau și 441.636 de secui (7 la sută). Din cele 22 de județe ale Transilvaniei (15 în Marele Principat al Transilvaniei, plus 8 în părțile anexate la Ungaria – Partium), doar trei (Ciuc, Trei Scaune și Odorhei) aveau populație majoritară de etnie maghiară. Situația este aproape identică și azi, după aproape un secol de la Marea Unire din 1918.

Astfel, conform datelor recensământului din 2002, din cele 16 județe ale Transilvaniei, inclusiv Banatul, Maramureșul și Bihorul, doar două au populație majoritară de etnie maghiară (Covasna și Harghita). În alte trei județe (Mureșul, Bihorul și Satu-Mare) populația românească are o pondere sub 70 la sută, în timp ce în toate celelalte 11 județe ponderea populației românești este de peste 70 la sută, iar în patru dintre ele (Alba, Sibiu, Hunedoara, Bistrița) populația de naționalitate română depășește 90 la sută!

Ca o concluzie, voi preciza că, în 2002, în Ardeal trăiau 5.393.552 de români (74,63 la sută) și 1.415.718 de maghiari și secui (19,60 la

sută). Datele de mai sus dovedesc, fără putință de tăgadă, că Ardealul a fost dintotdeauna și a rămas pământ românesc, leagănul istoric în care s-a plămădit etnogeneza poporului român! Tocmai acest adevăr îl susținea și istoricul german Johannes Troster: „Românii sunt cei mai vechi locuitori ai țării, de când împăratul Traian, în jurul anului 100 d. Hr., pentru prima dată a pătruns în Dacia”.

Mai aflăm, din „istoria” lui Kolozsi Bela, că Ungaria „în calitate de țară învingătoare nu a ocupat regiunile ceangăiești cu populație maghiară”. Când s-o fi întâmplat oare acest eveniment? Când a fost Ungaria „țară învingătoare” în Primul Război Mondial?

Este adevărat că a existat acel moment deosebit de greu prin care a trecut armata și poporul român, cel al tratatului de pace de la București (7 mai 1918), care a afectat grav Statul Român. El s-a datorat părăsirii frontului de către armata rusă (Tratatul de la Brest-Litovsk), anarhiei din această armată, pricinuită de victoria revoluției comuniste în Rusia.

Armata Română s-a văzut în situația de a apăra singură un front de câteva sute de km. A fost, însă, un episod vremelnic, de foarte scurtă durată. Tratatul nu a fost semnat de către rege, iar acesta nu a putut fi pus niciodată în aplicare, deoarece era valabil doar după depunerea instrumentelor de ratificare la Viena. Așadar, așa-zii „învingători” nu au avut vreme să pună în aplicare prevederile tratatului.

Astfel se explică „generozitatea” Ungariei față de România. Nu știu, însă, ce vrea să spună Kolozsi când vorbește de Ungaria ca „țară învingătoare”. Pentru că în cursul desfășurării unui război nu se poate vorbi de învingători și învinși, ci doar de câștigarea sau pierderea unor lupte. De abia la sfârșitul războiului se știe cine sunt învingătorii și cine sunt învinșii. Ungaria s-a socotit prea repede învingătoare, s-a bucurat prea devreme, pentru ca apoi, la sfârșitul acestuia, să suporte exact consecințele pe care le-a meritat, fiind una dintre țările care au contribuit din plin la dezlănțuirea lui. În 1914, isteria războiului cuprindea întreaga țară și, de la un capăt la altul, răsuna strigătul războinic, îndreptat împotriva Serbiei: „Megally, megally kutya Szerbia!” (Așteaptă, așteaptă Serbie căte!).

Mai scrie „istoricul” că, în urma semnării armistițiului de la Focșani, „România a căzut în dizgrația Antantei, nu a mai făcut parte din Antantă”.

Afirmație absolut falsă. Chiar dacă inițial Antanta nu a fost de acord cu semnarea acestui armistițiu, în cele din urmă a recunoscut că, în situația dată, „singura soluție este aceea a unei păci separate”.

O decizie cu adevărat istorică!

Traian Vasilcău

(Cuvînt rostit în calitate de invitat la Congresul III al Partidului Național Liberal – R. Moldova)

Drag popor,

E 3 decembrie 2011 și eu nu sunt membru al nici unui partid. Pentru că nici unul din ele nu are de gând să înfăptuiască vreodată Unirea. Cu excepția unuia singur, care, Azi, a declarat ferm și cu glas tare că obiectivul său principal este numai și numai Unirea sau Reunirea acestei firimituri de pământ românesc cu Patria-mamă, dar și adoptarea unei stringente Legi a Lustrăției, promisă în campania electorală din 2009 de PLDM și uitată cu bună știință. Am aflat despre dezideratul (Re)Unirii, proaspăt propus spre includere în noul Program și Statut al PNL-ului și brusc mi s-a făcut rușine că nu sunt membru al măcar unui partid.

...Proclamarea Reunirii în tronul ei de cinste de către PNL e un act recuperator de primă importanță în istoria contemporană a luptei pentru integritatea teritorială a României. Și aici chiar nu am încotro și trebuie să felicit conducerea partidului pentru responsabilitatea enormă asumată. Pe parcursul celor două decenii de pretinsă independență și cvasilibertate, Basarabia a cunoscut suficiente partide, inclusiv aflate la guvernare, care au profanat acest ideal de regăsire a tuturor românilor într-un singur stat unitar național românesc. Numai PPCD cîț face la acest capitol! Dar au fost, mai sunt și, probabil, mai fi-vor și altele. Aș vrea să doresc PNL-ului să nu abdice din această lucrare grea, periculoasă și nobilă. De la 1989 încoace, Basarabia nereunită e ținută în captivitatea politicii ireale și subversive de chiar propriii ei fii, ajunși mari bărbați de stat într-o colonie cu destin de pierzanie.

Basarabia e ostateca celor de i-au folosit numele, renumele, sursele și resursele pentru a se înavuți doar ei înșiși și pentru a o îndepărta și mai mult de unu-i viitor, ce poate fi împlinit doar în hotarele României firești.

E o prostie inimaginabilă să ai o mamă undeva, de parte-aproape, nici nu contează, esențial e să știi că ai o mamă în viață și că e o crimă, vreme de două decenii, să nu vrei să revii la inima ei. Da, cu riscul achiziționării a noi armii de dușmani, merită să vă spun că în Basarabia există două categorii de patrioți români: mari profitori, patrioți din interes financiar personal de calibru și oameni simpli, români adevărați, care sunt aur de neprețuite caracte și pe care va trebui să mizați!

Cine nu-i orb n-are decît să privească în jur: copiii se nasc și odată cu primul cuvînt vă cer ne-ncetat Reunirea, bătrînii nu pot muri pînă nu sunt convinși că Reunirea se va întîmpla în 2012, la 100 de ani distanță de anul cotozirii Basarabiei de către ruși, în fața cărora mai capitulăm de frică și de bună voie, și de prostie, și ne este teamă de faptul că aceștea nu ne vor da permisiune pentru Reunire în veci. Este foarte bine că ați proclamat Reunirea cu Patria-mamă în toate documentele de bază ale PNL fără a mai solicita și aștepta avizul Moscovei, al Kievului și-al KGB-urilor toate.

Aflați că voie de la-mpăratul ceresc pentru Unire am avut întotdeauna. Vă felicit pentru această decizie istorică a partidului DVS, care, sper să devină și decizie istorică a întregului neam românesc, din care chiar dacă Mușuc-Statimuntean-Dodon și alți inși neșcolarizați pînă la capăt nu vor să facă parte, să nu disperăm și să rămînem români demni de limba, istoria și spiritul mobilizator al Patriei, vestigii ce nu se vînd la nici o tarabă din lume și pentru care trebuie să luptăm cu devotament în continuare. Chiar și-n opoziție extraparlamentară fiind, precum PNL-ul. Chiar și fără vreo subvențiune de la Moscova, Kiev sau Tiraspol.

Chiar și fără conturi burdușite cu milioane, ce nu pot grăbi Reunirea. Pentru că un partid al Reunirii naționale nu merită să se transforme nicicînd într-un rai visat al profitorilor români cu stagiul și experiența desăvîrșită în domeniu.

De-aceștia să ne ferească Dumnezeu! Și să binecuvînte națiunea română, din care facem parte, cu încă-o Reunire! Cu Ultima! Acum și pururea, și-n vecii vecilor!

Un ministru în tabăra aroganței

Cezar A. Mihalache

Valeriu Tabără? Mai degrabă, Valerică Tavernă... Și nu ministru, ci un fel de șef de crâsmă... Cam la un asemenea personaj te duce gândul când îl auzi și îl vezi în acțiune pe actualul ministru al agriculturii. Cel ce vorbește atât de savant despre România-hambar, minunea agricolă care poate hrăni în orice clipă 80 de milioane de locuitori ai Europei (mai puțin pe cei 20 de milioane ai țării), cel ce umflă raportările la hectar în fața lui Emil Boc (dar nu raportează, ca pe vremuri, producțiile fizice realizate, ci prezintă, la fel de savant, valoarea „finală” în euro, rotunjind eficiența pe hectar, ânticipând probabail încasările din amenzile ce vor fi date pentru nelucrarea pământurilor), cel ce sfidează ori de câte ori are ocazia țăranul român mai abitir decât un moșier pur-sânge.

De câtă nerușinare poate da dovadă acest personaj s-a văzut din nou într-una din zilele în care fermierii au protestat la

București. Chiar dacă în fața ministerului erau zeci de protestatari, ministrul a făcut singurul lucru de care pare a fi capabil: i-a ignorat de la nivelul autosuficienței sale.

E drept, până la un moment dat, atitudinea lui era justificată, acesta primind vizita unei delegații din Germania. Era dară de înțeles ca în acele momente să nu iasă să-i întrebe pe manifestanți de nemulțmirile lor ori să le arunce din colțul gurii o nouă minciună gogonată.

Era de înțeles pentru că, indiferent de cât de tare zornăiau talangele, ministrul nu putea să-și lase oaspeții singuri.

Ce nu i-a ieșit la socoteală ministrului a fost faptul că fermierii s-au încăpățânat să protesteze mai mult timp decât a reușit ministrul să-i țină de vorbă pe oaspeții săi. Iar plecarea delegației a concis chiar cu vârful manifestării...

O treabă cam neplăcută pentru imaginea ministrului, dar care putea fi ușor depășită dacă ministrul dădea dovadă de un minim interes. Dar nu, în timp ce se fotografia „la scară” cu delegația străină, acest

„Valerică” a continuat să fie la fel de arogant față de protestatari. Într-un gest nedemn, nu de un înalt oficial, ci de un om cu cei șapte ani de acasă.

În schimb, după încheierea „sedintei foto”, în timp ce ministrul se retrăgea în fortăreața sa, nemții au găsit de cuviință să se

oprească lângă fermierii români. Pentru că nu era vorba de orice fel de manifestanți...

E greu de spus cât de „jenat” s-a simțit Valeriu Tabără când a văzut că nemții făceau ceea ce ar fi trebuit să facă el. Probabil mai deloc. Dar situația nu a fost mai puțin penibilă pentru acesta. Căci, în vreme ce ministrul nu i-a considerat pe țărani care îl hrănesc și pe el (că nu o mânca doar alimente din import, deși, după ce a lăsat România pradă OMG-urilor

și a fel și fel de porcării chimice alimentare, este posibil ca acesta să nu se mai atingă nu numai de zarzaturile românești, dar nici de cei ce trudesesc la ele, contaminați, nu-i așa?!, de aceste mizerii de îngrășăminte), nu i-a considerat dară vrednici de „descălecarea” sa în mijlocul lor, delegația germană nu a avut nici o reținere în a sta de vorbă cu fermierii noștri. Dimpotrivă! Pentru că nemții au înțeles de multă vreme că, în clipa în care are loc un protest al fermierilor, siguranța alimentară poate fi amenințată chiar de doua zi.

Au înțeles că nu-i poți trata cu aroganță pe niște cetățeni ai Europei care ar putea veni și ei la Bruxelles să verse laptele în fața forului european ca nemulțumire că proprii guvernanți nu-i mai ascultă.

Au înțeles că nu-i poți trata pe acești oameni cu indiferență, orice nemulțumire și orice protest al fermierilor, din oricare țară a Europei, putând genera efecte în lanț.

Este exact ceea ce nu a înțeles, orbit de aroganță, ministrul român al

agriculturii. Din nefericire, țărani noștri au trecut și peste această sfidare a ministrului Tabără. Nu au aruncat cu roșii, nu și-au ieșit din fire. Au fost, într-un fel, aidoma membrilor de sindicat. Nici unii, nici alții nu au înțeles că protestele nu sunt manifestări făcute doar pentru a bifa exercitarea unui drept, ci au scopul, mai ales după ce guvernanții ajung să te disprețuiască fățiș, de a transmite un ultim mesaj puterii.

De aceea, dacă geamurile nu vor zăngăni și la ministerul agriculturii, și la guvern, și la oricare alt ministru, nimic nu se va schimba. Vom ajunge doar într-un punct în care nu vom mai avea de ce să protestăm pentru că însuși protestul va deveni o formă de manifestare caducă. Iar asta se poate întâmpla chiar înainte ca puterea să transforme protestul într-o formă ilicită de exprimare.

Sarkozy face presiuni pentru AL IV-lea Reich

Ionuț Țene

Mă uimește ipocrizia politicianilor europeni, care abia acum în al 12-lea ceas, deși Europa e în criză din toamna lui 2008, se zbat de ceasul morții să salveze zona euro și unitatea continentului. O fac în maniera binecunoscută nouă din ultimii trei ani: luăm banii prin austeritate, tăieri de bugete și taxe de la cei mulți și săraci și dăm la bancheri și la brokerii sistemului bancar, adevărate găuri negre ale masei monetare europene. Liderii europeni refuză să înțeleagă că actuala criză e una de sistem și un crah al capitalismului de tip neo-conservator sau neo-liberal. Economistul Roubini ne-a dovedit că piața nu se reglează singură, iar lăcomia bancherilor și multinaționalelor nu poate fi oprită decât de către intervenția unui stat puternic.

Actualii politicieni europeni ajung pe funcții datorită echipelor de sponsori electorali ale multinaționalelor și agregatelor financiare, care apoi fac ce au fost învățați: apără

interesele financiare ale bancherilor și managerilor internaționali, în dauna săracilor și clasei de mijloc.

De fapt fac o haiducie pe dos: iau de la săraci bani și dau la bogați. Scutite de datorii, taxe și impozite sunt băncile și multinaționalele, nu persoanele fizice și cei săraci.

Așa că nu cred în poveștile de redresare economică prin austeritate propuse pentru azi la summitul de la Bruxelles. Întâlnirea e un joc de glezne al politicianilor europeni corupți și arată impotența lor în rezolvarea problemelor reale ale europenilor, lucru subliniat de numeroși analiști politici. Europei îi lipsește o nouă clasă politică preocupată de interesele economice a celor mulți și cu o viziune constructivă pentru o confederație a conceptelor morale, nu de prosperitatea numai a celor puțini și

influenți. De fapt întâlnirea de la Bruxelles e o parodie bine regizată de cancelarul german Angela Merkel pe mâna președintelui francez. Zilele acestea președintele Franței, Nicolas Sarkozy, a ieșit la rampă cu declarații apocaliptice că „riscul unei explozii a Europei nu a fost niciodată atât de mare”, avertizând că europenii au la dispoziție doar câteva săptămâni pentru a lua măsurile necesare ieșirii din criză. „Niciodată Europa nu a fost atât de necesară, niciodată nu a fost într-un pericol atât de mare.

Niciodată un stat nu a dorit atât de mult să adere la UE, niciodată riscul exploziei Europei nu a fost atât de mare”, a declarat Sarkozy într-un discurs rostit la Marsilia cu câteva ore înainte începerii summitului de la Bruxelles.

„Europenii au la dispoziție doar câteva săptămâni pentru a lua decizii”, a subliniat președintele Franței.

De fapt, Sarkozy propune ca noua Europa să se construiască pe axa Berlin-Paris, în realitate în jurul Germaniei, care acum are ocazia să reînființeze AL IV-lea Reich. Marea Bri-

tanie s-a prins de jocul cu „apocalipsa” al francezilor în favoarea nemților și déjà britanicii joacă la casa de pariuri moartea zonei euro, iar

premierul Cameron refuză orice renegociere a Tratatului de la Lisabona. Zilele acestea renaște vechea Europă unită, un fetiș al fostului Imperiu Roman de Națiune Germană și o obsesie continentală de la Carol cel Mare încoace. Ce câștigă francezii din afacerea asta nu știu, dar sunt sigur că de mâine capitala Europei nu va mai fi decât simbolic la Bruxelles. Ceașul Europei se va fixa de la Berlin, de unde Angela Merkel va deveni cancelarul de fier, după modelul lui Bis-

mark. Nici nostalgicii adepți ai lui Hitler nu ar fi visat vreodată că se va reface Germania prin cel de-Al IV-lea Reich, pe alte baze ide-

ologice și economice. Atunci Europa va fi unită și disciplinată financiar într-o federație visată de pe margine de Băsescu, cu numele de SUE, iar motorul economic german va scoate continentul din criză. Până ieri Europa unită nu a avut un cap, de mâine îl va avea..